

“मीठे बच्चे – यो हार र जित, दुःख र सुखको खेल हो, बाबाले दुःखबाट मुक्त (लिबरेट) गर्नुहुन्छ, त्यसैले बाबालाई मुक्तिदाता (लिबरेटर) भनिन्छ ।”

प्रश्नः— राजाई पदवालाको निशानी के हुन्छ ?

उत्तरः— उनको बसाइ-गराइ नै बेग्लै हुन्छ । उनको बोलाइ-गराइ सबै एक हुन्छ । पवित्रताको आधारमा नै राजाई पद प्राप्त हुन्छ, त्यसैले पवित्रताको निशानी लाइटको ताज देखाइन्छ । त्यो केवल देवताहरूलाई मिल्न सक्छ, जसको आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छ ।

ओम् शान्ति । ओम् शान्तिको अर्थ त सरल (सिम्पल) छ— म आत्मा हुँ, मेरो स्वधर्म शान्त हो । यो बेहदका बाबाले सिकाउनुभएको छ— अरू सबैको याद छोडेर मलाई याद गर्नु भन्ने पतितबाट पावन बन्नेछौ । आत्मा पतित बन्नुको कारण शरीर पनि पतित बनेको हो । अब फेरि आत्मालाई पावन बन्नु छ । पावन बन्नेछौ पतित-पावन बाबालाई याद गर्नाले । उहाँ हुनुहुन्छ सबै आत्माहरूका बाबा । गड फादर परमपिता परमात्मा अर्थात् सुप्रिम सोल, भक्तिमार्गमा यो थाहा थिएन— हामी आत्मा हौं, हाम्रो बाबा उहाँ निराकार हुनुहुन्छ । बाबाले नै आएर सम्झाउनुहुन्छ— आत्मा के हो ? हुन त सबैले भन्दछन्— आत्मा र शरीर छन् अनि यो पनि सम्झिन्छन्— त्यो सानो तारा समान छ तर आत्मामा ८४ जन्मको पार्ट भरिएको छ— यो कसैलाई पनि थाहा छैन । अहिले तिमी जान्दछौ— हामी आत्माहरू घरबाट यहाँ यस नाटकशालामा आएका छौ, पार्ट खेल्न । हाम्रो वास्तविक घर त्यो हो । त्यो हो रूहानी बाबाको घर, जहाँ हामी आत्माहरू पनि रहन्छौ । यो फेरि हो आत्मा र शरीरको घर । वास्तवमा त्यो शान्तिधाम हो रूहानी घर, फेरि आत्माहरूले यहाँ आउनुपर्छ । त्यसैले यस शरीर र आत्माको यो घर भयो— पार्ट खेल्नको लागि । मुख्य त आत्मा नै हो जो यस शरीरको साथमा अभिनय गर्छ । दुनियाँमा यी कुरालाई जान्दैनन्, न कोही सम्झाउनेवाला छन् । पतित-पावन एक परमपिता परमात्मालाई नै भनिन्छ । अहिले बाबाले सम्झाउनुभएको छ आत्मा बिन्दु छ । यो कुरा अरूलाई पनि सम्झाउनु छ ताकि आफूलाई आत्मा सम्झेर पतित-पावन बाबालाई याद गरून्, उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा । अहिले उहाँ पावन बनाउनको लागि के गर्नुहुन्छ ? अवश्य यादको नै युक्ति बताउनुहुन्छ । सबैले भन्दछन्— भगवान् गड फादरलाई याद गर । किन याद गर्छन् ? याद गर्नाले के हुन्छ ? केही पनि जान्दैनन् । भन्छन् पनि— उहाँ मुक्तिदाता हुनुहुन्छ, तर कहिले र कसरी मुक्त गर्नुहुन्छ, यो जान्दैनन् । बाबालाई दुःख-हर्ता सुख-कर्ता भनिन्छ नि । त्यसैले अवश्य दुःखबाट मुक्त (लिबरेट) गरेर फेरि सुखमा लिएर जानुहुन्छ । यो खेल नै सुख र दुःख, हार र जितको हो । हार हुँदा बादशाही नै गुमाइदिन्छन् । यो पनि कसैलाई थाहा छैन— हामी बादशाह थियौं फेरि कसरी राज्य गुमायौं । यो त ५ हजार वर्षको कुरा हो । सत्ययुगमा यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो फेरि त्यो राज्य कहाँ गयो, के भयो— यो पनि तिमी अहिले सम्झिन्छौ । आत्मालाई सतोप्रधानबाट सतो, रजो, तमोमा आउनुपर्छ । अंग्रेजीमा यी अक्षर हुन्छन्— गोल्डन, सिलभर, कपर, आइरन फेरि आउँछ संगम जबकि आइरन एजड पुरानो दुनियाँ बदलिएर नयाँ बन्छ । यो कल्याणकारी संगमयुग हो किनकि सिँढी उत्रिदै आएका छन् नि । कला कम हुँदै जान्छ, सुखबाट दुःखमा आउनु नै छ । यी कुरा बुद्धिमा धारण गर्नु छ । यदि कोही पनि नयाँ आउँछ भने ऊ मानौं एक बच्चा समान भयो । साना बच्चाहरूलाई चित्रमा सिकाइन्छ । बुद्धि त छ नि । साना बच्चाहरूका अंग साना हुन्छन् त्यसैले बोल्न सक्दैनन् । फेरि बिस्तारै-बिस्तारै कर्मेन्द्रियहरू ठूला हुन्छन् तब समझ पनि बढ्छ । पढाइबाट समझ अभै राम्रो हुन्छ । यस दुनियाँको इतिहास-भूगोलको पनि जानकारी हुनुपर्छ । विद्यालयमा पनि इतिहास-भूगोल पढाइन्छ ताकि थाहा होस् विगतमा के-के भएको थियो ? कसरी राज्य गर्थे, फेरि कसरी लडाईं लाग्यो ? त्यो हदको इतिहास-भूगोल हदका शिक्षक (टिचर)ले पढाउँछन् । यहाँ बाबा त बेहदका टिचर हुनुहुन्छ, उहाँ उँचभन्दा उँच बाबा ब्रह्माको तनमा आएर सारा ज्ञान दिनु हुन्छ । शिवबाबा त निराकार हुनुहुन्छ, उहाँ कसरी ज्ञान दिनुहुन्छ ? राजयोग कसरी सिकाउनु हुन्छ ? आफ्नो शरीर त छैन । बाबा सम्मुख आएर श्रीमत दिनुहुन्छ, यसमा प्रेरणाको त कुरा छैन । प्रेरणाबाट त केही हुँदैन । अहिले बाबाले फोनमा वा पत्रमा आएका सबै समाचारहरूलाई प्राप्त गर्नुहुन्छ नि, बाबा अवश्य आउनुहुन्छ तब त उहाँको जयन्ती पनि मनाउँछन् । आत्मा त अवश्य शरीरमा नै आउँछ नि । शिवजयन्ती पनि यहाँ नै मनाउँछन्, अन्त कहीं मनाउँदैनन् । शिवको पूजा गर्छन् तर शिवजयन्तीको अर्थ कसैले बुझ्दैनन् । शिवबाबा अथवा देवताहरू आदि जो थिए, उनीहरूको फेरि पछि पूजा हुन्छ ।

अहिले पनि तिमीले जान्दछौ- बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ म कल्प-कल्प, कल्पको संगममा आउँछु । म तिमीलाई सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको सारा ज्ञान सुनाउँछु । म नै ज्ञानको सागर (नलेजफुल) हुँ । चैतन्य बीज हुनाको कारण सारा सृष्टिरूपी वृक्ष अथवा ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ । तिम्रो आत्मामा पनि ज्ञान छ, जुन यस शरीरद्वारा सुनाउँछौ । जसरी तिम्रो आत्माले कर्मेन्द्रियहरूद्वारा सुन्छ, त्यस्तै बाबा पनि कर्मेन्द्रियहरूद्वारा तिमीहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । उहाँ बाबा नै सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, महिमाको गायन छ नि । अहिले यो त तिमीले सम्झन्छौ- आत्मामा नै संस्कार हुन्छ । आत्माले बोल्छ, सुन्छ अंगहरूद्वारा, तर मनुष्यहरूलाई यो कुरा थाहा नहुनाका कारण देह-अभिमानमा आएर कुरा गर्छन् । अहिले तिमीलाई बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर । भक्तिमार्गमा त हे परमात्मा, हे प्रभु भन्ने चलन हुन्छ । तर केही पनि जान्दैनन् । शिवलिङ्गको ठूलो चित्र देखेर केवल त्यसलाई नै याद गर्न थाल्छन् । अब उहाँ त्यति ठूलो त हुनुहुन्न । यी चित्र हुन् सबै भक्तिमार्गका । अहिले तिमीले सिद्ध गरेर बताउछौ- शिवको वास्तविक रूप पनि बिन्दु हो ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यो पनि पहिचान मिल्दछ- हामी यस्ता अनुहारका देवता बन्नेछौ । अनुहार त भिन्न-भिन्न हुन्छन् नि । बाँकी पदलाई देख्नुपर्छ । राजाई पदवालाको बसाइ र गराइ नै बेग्लै हुन्छ । उनको भनाइ गराइ सबै एक हुन्छ । अहिले तिमी सम्झन्छौ- हामी भविष्यमा यो बन्नेछौ । यो जुन लाइट देखाइन्छ, त्यो हो पवित्रताको लाइट । त्यो केवल देवताहरूलाई नै मिल्न सक्छ, जसका आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छन् । काइष्टलाई पनि पवित्रताको लाइट दिन सकिन्छ । धर्म स्थापना गर्न आउँछन् भने अवश्य पवित्र हुन्छन् । तर उनको पवित्रता आफ्नो समयसम्म रहन्छ फेरि अपवित्र त बन्नु नै छ । हरेक मनुष्य पवित्र-अपवित्र बन्नुपर्छ । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- शिवबाबा भारतमा नै आउनुहुन्छ, तर उहाँ आउनु भएको कति वर्ष भयो- यो कसैलाई पनि थाहा छैन । भारतवर्ष स्वर्ग थियो भने अवश्य त्यसभन्दा अधि संगम युगमा बाबाले राजयोग सिकाउनुभएको हुनुपर्छ र कर्म-अकर्म-विकर्मको गति सम्झाउनुभएको हुनुपर्छ । दैवी राज्य, आसुरी राज्य कसलाई भनिन्छ, यो त बाबाले नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ । ब्राह्मण वर्ण हो सबैभन्दा उच्च । प्रजापिता ब्रह्मा त अवश्य चाहिन्छ नि । उनका धेरै बच्चाहरू हुनुपर्छ । प्रजापिताका धेरै बच्चाहरू त्यत्तिकै त पैदा हुँदैन नि । तिमी हौ गोदमा लिइएका बच्चाहरू । नत्र भने यतिका कुमार-कुमारीहरू कहाँबाट आए ? गुरुहरूले पनि गोदमा लिन्छन् नि । भन्दछन्- हामी फलानाका शिष्य हौ । बाबाले बच्चाहरूलाई एडप्ट गर्नुहुन्छ- तिमी मेरा सन्तान हौ । तिमी पनि सम्झन्छौ- उहाँ बाबा, यी दादा हुन् । सम्पत्ति दादाको हो । यी ब्रह्मालाई पनि एडप्ट गर्नुभएको हो । तिमीलाई मुखबाट एडाप्ट गर्नु भएको हो । यिनलाई एडप्ट गर्नुभएको हो, यिनमा प्रवेश गरेर । यो बडो सम्झनुपर्ने कुरा हो, जसलाई धारण गर्नु छ । चित्रमा सम्झाउने पनि अभ्यास गर्नुपर्छ । त्यो पनि भाग्यमा निर्भर छ । भविष्यमा उँच पद भाग्यमा छैन भने पुरुषार्थ गर्दैनन् ।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ- गर्न त किचनमा काम गर्छौ, तर यो ब्याज लगाइराख । कसैलाई पनि सम्झाउँदै रहनु- उहाँ बाबा हुनुहुन्छ, बाबा-बाबा भन्नाले बुद्धियोग जुट्नेछ । जो स्वयं यादमा हुन्छन् उनीहरूले अरूलाई पनि बाबाको याद दिलाउँदै रहन्छन् । बाबा त पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ तर तकदीरमा छैन भने ध्यान नै दिदैनन् । धारणा त हुनुपर्छ नि । बाबा र वर्सा (अल्फ र बे) याद गर्नु छ । हाम्रो बाबाले आएर स्वर्ग स्थापना गर्नुहुन्छ । रावणले नर्क स्थापना गर्दछ ।

तिमी बच्चाहरूले एक-अर्कालाई शिव बाबाको याद दिलाउँदै गर- यो सबैभन्दा ठूलो सेवा हो, यसद्वारा पतितबाट पावन बन्नेछौ । याद बाहेक अरू कुनै उपाय छैन । पतित-पावन शिवबाबा मूल वतनमा रहनुहुन्छ, त्यो निराकारी शिवपुरी भयो, जहाँ आत्माहरू रहन्छन् । शिव बाबा एक हुनुहुन्छ, बाँकी हुन् शालिग्राम । हामी आत्माहरू उहाँका सन्तान हौ, उहाँ परमात्मा बाबा हुनुहुन्छ । आत्मा कुनै सानो-ठूलो हुँदैन । यस्तो पनि होइन, परमात्मा कुनै ठूलो हुनुहुन्छ । हुनुहुन्न, केवल शरीर सानो-ठूलो हुन्छ । सबैलाई यही बताऊ- बाबा आउनुभएको छ, जसलाई ओ गड फादर भनेर दुःखमा याद गर्छन् । स्वर्गको वर्सा बाबाले नै आएर दिनुहुन्छ । उहाँलाई नै पुकार्छन्- हे भगवान्, हे राम ! मर्ने बेलामा पनि उहाँलाई याद गर्छन् । अहिले तिमी पनि भन्दछौ- भगवान्लाई याद गर्नुहोस् । यो अन्तिम जन्म गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान पवित्र बन्यौ भने पवित्र दुनियाँका मालिक बन्नेछौ । अमरलोक हो पवित्र लोक । यो हो मृत्युलोक अपवित्र लोक । जो ब्राह्मण कुल भूषण छन् उनीहरूले जान्दछन्- हामी देवता थियौ फेरि क्षत्रिय बन्यौ । अहिले ब्राह्मण बनेका छौ फेरि देवता बन्नेछौ । तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य नै छ नरबाट नारायण बन्ने । त्यस

पढाइमा कति भिन्न भिन्न क्लासमा पढनुपर्ने हुन्छ । यहाँ त एउटै कुरा छ । केवल योगमा समय लाग्छ । पढाइमा त ३ दिनमा होशियार हुन्छन्, तर पतितबाट पावन बन्न मेहनत छ । यादबाट नै पाप काट्नुपर्छ । त्यसैले कति भिन्न-भिन्न प्रकारले सम्झाइरहनुहुन्छ । मानिसहरूले त भन्दछन्- ज्ञान त एउटै छ, यसमा नयाँ के छ ? उनीहरूलाई यो थाहा नै छैन- नयाँ कुरा हो । बाबालाई याद गर्नु छ- यसमा नै मायाले विघ्न पुऱ्याउँछ । तुफान आयो, यो गिन्यो । काम त महाशत्रु हो । एकदम हाडखोर टुट्छ । फेरि खडा हुन २-३ वर्ष लाग्छ । तैपनि त्यति उठ्न सक्दैनन् । धेरै ठूलो दण्ड पर्छ । एकदम चकनाचूर हुन्छन् फेरि उँच पद पाउन सक्दैनन् । यसमा अरूलाई सम्झाउने यदि गिर्छन् भने त सत्यानाश हुन जान्छ । राहुको दशा बस्छ । माथिबाट जोडसँग मनुष्य खस्छन् भने बच्ने आशै रहँदैन, या त लुलो-लङ्गडो बन्छ, या त खतम हुन पुग्छ । त्यस्तै विकारमा गिर्नेको पनि यही हालत हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु पावन बनाउन, तिमी फेरि यस्तो धन्दा किन गर्छौ ? बडो ठूलो चोट खान्छन् । सुनाउन त ज्ञान सुनाइरहन्छन् तर त्यो पद मिल्न सक्दैन । भित्र मनमा खाइरहन्छ- मैले बडो ठूलो अवज्ञा गरें । यो हो ठूलोभन्दा ठूलो अवज्ञा । काम विकारमा गिन्यो भने धेरै ठूलो दण्ड मिल्छ । घरमा यदि बच्चाको गंदा काम गर्छ भने सारा जीवनभर त्यसको असर पर्छ । मर्ने समयमा पनि पाप याद आइरहन्छ । बच्चाहरूले देह-अभिमानमा आएर कुनै पनि उल्टो कार्य गर्नु हुँदैन । धेरै फोहोरी (गन्दा) काम गरिरहन्छन् । नबताउनाले अभै १०० गुणा हुन्छ, विकर्मको वृद्धि हुँदै जान्छ ।

तिमी ईश्वरीय सन्तान हौ, मुखबाट सधैं रत्न नै निस्कनुपर्छ, कहिल्यै कुवचन ननिस्कियोस् । बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो मुखबाट कहिल्यै कटु (कडुवा) वचन ननिस्कियोस्, तिम्रो चलन धेरै रोयल हुनुपर्छ । तिमी हौ ईश्वरीय सन्तान । शिववंशी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू । शिववंशी त सबै आत्माहरू हुन् फेरि बी.के. का बेगला-बेगलै नाम छन् । आत्मालाई त आत्मा नै भनिन्छ, शरीरको नाम बदलिन्छ । बाबाको नाम ड्रामा अनुसार शिव हो । लिन त शरीरको आधार लिनुहुन्छ, फेरि पनि नाम आत्माको नै रहन्छ । यो शरीर उहाँको कहाँ हो र, जसको नाम रहोस् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) सदा स्मृति रहोस्- हामी ईश्वरीय सन्तान हौं, हाम्रो मुखबाट कहिल्यै कुनै कटु वचन ननिस्कियोस् । सधैं ज्ञान रत्न नै निक्किरहोस् । चलन बडो रोयल होस् ।
- २) देह-अभिमानमा आएर कुनै पनि अवज्ञा गर्नु छैन, यस अन्तिम जन्ममा कमल फूल समान पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँको मालिक बन्नु छ ।

वरदान:- म र मेरोपनलाई समाप्त गरेर समानता र सम्पूर्णताको अनुभव गर्ने सच्चा त्यागी भव

हर सेकेण्ड, हर संकल्पमा बाबा-बाबा याद रहोस्, मैपन समाप्त होस् । जब मैपन छैन भने मेरोपन पनि हुँदैन । मेरो स्वभाव, मेरो संस्कार, मेरो नेचर, मेरो काम या ड्यूटी, मेरो नाम, मेरो शान... जब यो म र मेरोपन समाप्त हुन्छ, यही समानता र सम्पूर्णता हो । यो म र मेरोपनको त्याग नै ठूलो भन्दा ठूलो सूक्ष्म त्याग हो । यसमै पनको अश्वलाई अश्वमेध यज्ञमा स्वाहा गर तब अन्तिम आहुति पर्नेछ र विजयको ढोल बज्नेछ ।

स्लोगन:- हुन्छ हजुर भनेर सहयोगको हात बढाउनु अर्थात् आशीर्वादको माला पहिरिनु हो ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क

- (२७) यदि कुनै पनि प्रकारको भारीपन अथवा बोझ छ भने आत्मिक अभ्यास गर । अहिले-अहिले कर्मयोगी अर्थात् साकारी स्वरूपधारी बनेर साकार सृष्टिको पार्ट बजाऊ, अहिले-अहिले आकारी फरिश्ता बनेर आकारी वतनवासी अव्यक्त रूपको अनुभव गर, अहिले-अहिले निराकारी बनेर मूल वतनवासीको अनुभव गर, यस अभ्यासबाट हल्का बन्नेछौ, भारीपन खतम हुनेछ ।